

EVANGELIUM KRISTOVO

MARTIN K.

(konference Česká republika, srpen 2000)

Mám dnes na srdci, abychom společně tak trochu proběhli Biblií od začátku až do konce. Už několik dní tady na konferenci mluvíme o Božích záměrech a o tom, že Bůh je Omega. Věříme tomu, že žijeme v poslední době, a možná bychom měli začít říkat v posledních hodinách. Z pohledu 6000 let existence člověka jsou totiž naše dny jako hodiny. Takže bych rád, pokud dovolíte, řekl něco o celém kontextu, o celém obrazu toho, co Bůh dělá.

Věřím, že Bible je Boží Slovo se vším všudy. Víím, že ji psali lidé, ale věřím, že tito lidé byli inspirováni Duchem svatým. A to nejen tak, že do „Knihy knih“ zapsali určité názory, určité myšlenky, určitý mravní kodex, který je podle Boha správný, ale že každé slovo bylo v originálních jazycích přesně vybrané a přesně patří na to místo, kde se nachází. Věřím tomu, že každé číslo i každé pořadí má v Bibli svůj význam. Někteří bratři přišli na to, že se v hebrejštině dá vyzpozorovat určitý kód. Proč to říkám? Protože věřím, že Genesis je první kniha a že ji tak dal Bůh. A také věřím, že Zjevení je poslední kniha a že ji také tak Bůh dal. A proto celá Bible, celý Boží záměr je od Genesis po Zjevení.

Bůh je zvláštní bytost. Je zvláštní v mnoha aspektech, které se nám úplně vymykají. Bůh mluví na modlitbě se mnou a plně se na mě soustředí a přitom mluví s jiným bratrem ve vedlejší místnosti a plně se soustředí na něj. V tu samou chvíli mluví s jiným bratrem v Americe a mluví s ním anglicky a zároveň mluví s bratrem v Africe a mluví s ním svahili. A mluví s bratry v Indii i po celém světě. A přitom nikoho nešidí. To je něco, co člověk nedokáže.

Další zajímavou věcí je, že my vidíme jenom určitý úhel věcí, na které se díváme. Například bratři, kteří v této místnosti sedí až úplně vzadu, nevědí, jestli je něco napsáno tady na tom sloupu zepředu. A já zase nevidím jeho zadní stranu. Ani jeden z nás neví, i když to můžeme tušit, jak ten sloup vypadá zevnitř. A už vůbec nevíme, jak to tu vypadalo před padesáti lety, pokud tenhle objekt vůbec existoval. Bůh však vidí všechno najednou; je to zvláštní Bůh. Já jsem včera věci viděl jedním způsobem, ale dnes je vidím

jinak, protože jsem v Bohu o trochu povyrosl, o trochu více jsem porozuměl. A věřím, že zítra porostu ještě dále. Před nějakými deseti, jedenácti lety jsem vůbec nevěděl, že Bůh je. Ale dnes to vím. A vím, že jeden den Ho budu znát, tak jako On zná mě. Ale s Bohem to tak není.

Bůh mě znal před 6000 lety, když jsem se narodil. To neznamena, že bych se narodil před 6000 lety, ale Bůh mě už tehdy znal. Věděl, jak budu chodit v plenkách; věděl, koho si vezmu za ženu; věděl, co se stane např. 5. ledna; a ví, co se stane za dva měsíce. Je to, jako když letíte letadlem a podaří se vám najednou přehlédnout celé město nebo celou řeku od začátku do konce. Vidíte na ní loď, která pluje z jednoho místa na druhé, anebo vidíte auto, jak cestuje z jedné strany města na druhou. Ať se podíváte kamkoli, vidíte všechny věci před sebou. A takhle se dívá Bůh. Bůh vidí od začátku do konce.

Takže pokud se díváme do Genesis, musíme chápat, že se díváme z Božího pohledu. Když já začnu dělat nějakou práci, většinou při ní získávám zkušenosti, jak ji příště dělat lépe. Učím se. A když práci dokončím, říkám si: „Kdybych to dnes dělal znovu, udělám to úplně jinak.“ Mám totiž novou zkušenost. Ale Bůh má všechnu zkušenost na začátku. To je podstatné vědět.

Někteří lidé mluví o Bohu tak, že Bůh něco dělal a pak si řekl: „Hmm, to jsem asi neudělal dobře, pojďme to udělat jinak.“ Pamatuji si, že když jsem byl ještě na biblické škole, překládal jsem jednou při kázání evangelia anglicky mluvícím bratrům. Kázali něco v tom smyslu, že na začátku byli Adam s Evou v ráji a vše bylo dokonalé. A Bůh řekl Adamovi: „Podívej se na tento strom. Z toho nejez!“ Adam Boha neposlechl, a proto byl z ráje vyhnán. Tím se zrušil vztah mezi Bohem a člověkem. Ti bratři se tehdy snažili ukázat, že mezi Bohem a člověkem vyrostla zeď a že se Bůh rozhodl přivést člověka zpět k sobě. Dal mu tedy krabici plnou náradí – kladiva, pily, hřebíky – a řekl mu: „Toto je zákon a skrze zákon se dostaneš zpátky k Bohu.“ Člověk začal používat zákon, ale záhy zjistil, že sám není dost dobrý na to, aby se k Bohu skrze zákon dostal. A tak si Bůh řekl: „Hmm, zákon nefungoval, budeš muset být spasen skrze mého Syna.“ Poslal tedy svého Syna a tentokrát to fungovalo. A kdokoli uvěří a vyzná Ježíše Krista, bude spasen a vrátí se zpátky na místo, odkud vypadl – na místo obecenství s Bohem. Je vám takovéto přemýšlení povědomé?

Z devadesáti procent zní podobně jako Boží pravda, ale shledávám na něm dva zásadní problémy. Za prvé tohle mluví o Bohu, který se vyvíjí,

který získává zkušenost. A za druhé to mluví o tom, že jsme se trochu zacyklili, protože jsme se dostali zpátky tam, kde byl Adam. A co teď? Teď zase upadneme? Jak se vlastně z toho kruhu dostat?

Víte, já věřím, že na počátku Bůh stvořil člověka, podíval se na něj a řekl: „Je to dobré.“ Přitom viděl Nimroda, který se proti Němu postaví, viděl Jezábel, viděl faraóna i Hitlera atd. Přesto však řekl: „Je to dobré.“ Víte proč? Protože se podíval úplně na konec té řady a vlastně říkal: „Na konci je ten člověk, kterého jsem stvořil.“ Bůh totiž nestvořil Adama se vším všudy na začátku, protože jsou věci, které se stvořit nedají. Vítěze nemůžete stvořit. Nemůžete někoho stvořit a říct: „To je vítěz!“ Někdo se vás totiž určitě zeptá: „A kde zvítězil?“ „Hmm, prostě je to vítěz!“ To nejde. Vítěz musí být člověk, který někde závodil, někde běžel. Musí to být člověk, který měl šanci být poražen. Musí to být někdo, kdo běžel ze své vlastní vůle a na konci zvítězil.

Když budu soupeřit se slimákem, oba se postavíme na čáru, já doběhnu na konec a řeknu, že jsem vítěz, jsem opravdu vítěz? Když poběží tříleté děti závod na pár metrů, já popadnu svoji dceru do náruče, doběhnu s ní první a postavím ji na cílovou čáru, bude moje dcera vítěz? Možná si někteří z nás ještě pamatujeme na ten pocit, když jsme jako děti psali ve škole písemku, celou ji opsali a dostali jsme nejlepší známku ze třídy. A někdo přišel a řekl: „Jsi vážně dobrý.“ Jenže nám to nebylo příjemné slyšet. Rádi bychom to slyšeli v případě, že bychom písemku napsali sami.

Jestliže Bůh na začátku stvořil jen půl člověka, kde je tedy ten celý stvořený člověk? Píše se, že první Adam byl zemský a druhý Adam byl sám Pán z nebe. To znamená, že se tady mluví o druhém Adamovi. A druhý Adam je velice zvláštní. Najednou se posunul o celou rovinu výše.

Máme tedy prvního Adama a Evu. A všichni ostatní lidé po Adamovi jsou stejní jako Adam – zemští. Mají stejný hřích, jsou v hříchu zrozeni. Bůh dal Adamovi vládu nad jeho životem, nad zahradou i nad stvořením. A Adam tím, že neposlechl, tím, že se nechal oklamat, předal tuto vládu ďáblu. V tu chvíli všechno, co se zrodilo z Adama, bylo pod stejným hříchem. To znamená, že i my jsme se narodili v hříchu. Všichni lidé jsou tedy hříšníci.

To je myšlenka, kterou svět není ochoten akceptovat. Lidé ve světě vědí, že Hitler byl hříšný. Hříšný je taky ten pán, co o něm psali v novinách, že někoho zavraždil. A soused – ten krade. Ale já ne! Já jsem odmalička normální člověk: Nikoho jsem nezavraždil, nic „velkého“ jsem neukradl...

Ale Bible říká něco jiného. Říká, že všichni jsou hříšní. V listu Římanům se můžeme dočíst, že všichni zhřešili a jsou daleko od Boží slávy (viz Římanům 3,23). Bůh totiž vložil do krve a do dědičnosti jednu zvláštní věc. Jedná se o určitou pokrevní linii: Narodí se mi dcera a má podobné oči a uši jako já. Já zase vypadám podobně jako moje máma nebo můj dědeček. A to je jen v tom přirozeném. Ale v duchovním to vypadá stejně. Dělán podobné věci, jaké dělali moji rodiče. Zápasím se stejnými věcmi, se kterými zápasili moji rodiče a moji prarodiče. Kde se tyto věci vzaly? Skrze krev. Co myslíte, je to příjemný zákon, který do nás Bůh vložil, nebo nepříjemný? Je příjemný. Protože Bůh si právě tohoto zákona použil: Stejně jako se dědí hřích, dědí se i svatost. Bůh sám použil svoji krev a zplodil Ježíše Krista. Tím Ježíš Kristus zdědil Boží slávu. To znamená, že zdědil svatost, dokonalost, poslušnost, moc. A to vše proto, že se narodil z Boha.

Ďábel věděl, že Ježíšovo narození pro něj bude znamenat konec. Proto se tolik snažil, aby se Ježíš nenarodil. Ale my víme, protože jsme to už tolikrát v minulosti četli, že když se Bůh rozhodne, aby se něco stalo, tak se to stane. Amen! Není nic, co by se Bohu mohlo postavit do cesty, aby se Jeho Slovo nenaplnilo. A tak skrze krev, skrze kterou se Ježíš zastíněním Ducha svatého narodil, se otevřela cesta i nám. Ježíš má totiž svoje děti, a to jsme my. Skrze Ježíše Krista jsme ve stejné pokrevní linii jako sám Ježíš. To znamená, že jsme byli vyřati z jedné rodiny, z řady přirozeného Adama, a byli jsme přesunuti do nové rodiny, jejímž počátkem je Bůh sám.

A přesně to Bůh viděl. Viděl na konci všeho lid, který se zrodí z Něho samého. Viděl lid, který se Mu vydal dobrovolně. Viděl všechno utrpení a zároveň viděl člověka vším tím utrpením projít a zvítězit nad satanem. Někdo říká, že na nebi probíhá boj mezi Bohem a d'áblem. Myslíte si, že je to pravda? Víte, Bůh nemůže bojovat s d'áblem, protože d'ábel pro Něj není žádný soupeř. Pokud chcete vědět, jakou má satan sílu, podívejte se do Zjevení. Tam čteme, že přišel čas a Bůh řekl: „Svažte satana.“ A jeden jediný anděl přistoupil a svázal ho. Kdo tedy bojuje se satanem, když ne Bůh? Ano, jsme to my, kdo potřebuje satana svrhnout. Víte, co by se stalo, kdyby Bůh přišel a řekl: „Konec. Satan není. Zrušil jsem ho.“ Přišel by druhý satan. Přišel by někdo, kdo by stejným způsobem padl a postavil se na jeho místo. A proto Bůh nepotřebuje zničit satana. Nebavíme se o tom, že historie je o boji mezi Bohem a d'áblem, ale o tom, že Bůh tvoří svůj lid, který sám vytlačí temnotu ze svého života. Lid, který přijme Boží slovo do svého nitra, který se Bohu otevře a který se stane Božím synem. Lid, který pošlape

d'ábla, vytlačí ho a bude chodit v takovém světle, že d'ábel přijde a nebude v tomto lidu nic mít, tak jako neměl nic v Ježíši (viz Jan 14,30).

To znamená, že Bůh tvoří svůj lid, svého Adama. A tímto Adamem je Kristus. Kristus, jehož hlavou je Ježíš a jehož tělem jsme my. Věříte tomu, že jsme tělo Kristovo, že jsme součástí toho posledního Adama? Že jsme ti, na které se Bůh podíval a řekl: „Je to dobré.“ Bůh celých 6000 let pracuje. V Genesis se podíval a řekl: „Je to dobré.“ A říci to mohl proto, že se podíval do Zjevení a uviděl v něm lid, který vítězně prošel obdobím celých těch 6000 let. Viděl lidi, kteří ve Zjevení stojí a chválí Boha, klaní se Beránkovi, jsou plní světla, nemají žádnou poskvrnu ani vrásku, prošli vším soužením a vyhnali d'ábla ze svého nitra.

Bůh se tedy podíval, uviděl tento lid a řekl: „Je to dobré. Stojí to za to. Půjdu do toho. A vím, co mě to bude stát. Bude mě to stát mého Syna. Bude mě to stát spoustu utrpení.“ Bůh věděl, že to Jeho samého bude stát utrpení, protože sám má emoce. Víte to, že Bůh má emoce? Bůh nám totiž dal emoce a řekl, že jsme učiněni podle Jeho obrazu. Bůh tedy jen tak neseď a nedívá se, jak se to v lidstvu vaří, a neříká si: „V pohodě, v pohodě, já vím, jak to dopadne.“ Bůh je celým srdcem s námi a pláče pro svůj lid. Bůh nařká, protože chce svému lidu požehnat, ale Jeho lid od Něj odchází.

Hospodin toužil požehnat Izraeli. Viděl jejich nárek v Egyptě, seděl, držel v rukou stopky a říkal: „Izraeli, ještě ne. Já slyším tvůj nárek, ale ještě ne.“ A čekal 400 let. A celých 400 let trpěl spolu s Izraelem. Až jednoho dne řekl: „Teď. Posílám vám vysvoboditele.“ A vysvobodil Izrael ze zajetí. Vysvobodil právě ty lidi, kteří několik set let volali: „Hospodine, slyš náš křik! Hospodine, vyslyš nás!“ Vyvedl je a provedl je i Rudým mořem. „Sláva Bohu, sláva. Bůh nás zachránil před faraónem. Utopil ho v Rudém moři. Mojžíši, jak to, že nemáme co pít? Kde máš česnek? Pojďme zpátky do Egypta!“ Myslíte si, že Boží srdce není zarmoucené? Kolik to bylo dní po tom, co Mojžíš vyšel na 40 dní na horu, a Izraelci už měli zlaté tele? Kolik roků volali v Egyptě po vysvobození? A kolik dní trvalo od přejití Rudého moře, než zase začali reptat proti Bohu? Tři? Ale Bůh se podíval na konec toho všeho, uviděl lidi, jak chválí Boha, a řekl: „Stojí to za to.“

Ježíš měl lidi, kteří říkali: „Všichni tě opustí, ale já ne.“ A Ježíš na to odpověděl: „Za tebe jsem se, Petře, modlil. Ještě dnes mě zapřeš.“ Ale Bůh se podíval na konec Petra, který se postavil před synhedrin, a řekl: „Lepší je poslouchat Boha než člověka.“ Podíval se, uviděl Petra na konci, jak pokládá svůj život, a řekl: „Je to dobré.“

Bůh dal, aby se zrodila církev, ale zanedlouho po tom se církev se jménem CÍRKEV proti Bohu obrátila. A tak stvořil další církev, ale i ta se proti Němu obrátila a káže proti Němu samému. Bůh mluví o svatosti a najednou se tu objeví církev homosexuálů. Co udělá Bůh? Podívá se na konec, na svoji církev, na svoji nevěstu bez poskvrny a vrásky. Na lidi, kteří prošli vysvobozením nejen tak, že nepijí, nevraždí, nekouří a nesmilní, ale také říkají: „Bože, tady ve mně je schovaná neláska. Bože, nic mi neříká smilstvo, a přesto vím, že tady někde je ještě žádost. Bože, Ty bydlíš v mém domě, a přesto mám několik pokojů, které Ti neotvírám.“ To je lid, který takhle bude volat, který bude otevírat i ty nejposlednější pokoje své duše a bude říkat: „Bože, přijď a bydlí ve mně, bydlí tady namísto té temnoty. Bože, vydávám se Ti úplně celý, tak jak jsem. Bože, dělej, co potřebuješ.“ A Bůh se podíval na tyto lidi a řekl: „Je to dobré.“ Amen.

Vidíte ten velký obraz? Vidíte ho od jednoho kraje až po druhý? Od toho, kdy Bůh začal, až po to, kdy dokoná? „Já jsem Alfa i Omega,“ říká o sobě. Možná přeloženo pro nás: „Já jsem A i Z.“ To znamená celý obraz. Kde se v něm nalézáme my? Na konci? Omega? Skoro Omega. Zbývá už jen dokončit ten poslední tah. Žijeme na konci všech věcí. Jsme tam, kde Bůh dokoná to, o čem mluvil, že je dobré.

Víte, já nevěřím, že se ožením. A víte proč tomu nevěřím? Protože už jsem ženatý! Ani my už za chvíli nebudeme věřit, že Pán přijde, protože už „přišel“. Za pár let nebudeme věřit, že Bůh bude mít dokonalý lid, protože budeme dokonalí. A tak nás Bůh dnešního dne volá, abychom šli a byli součástí toho lidu, který viděl tehdy před 6000 lety. Řekněte, kdo z vás by chtěl být součástí tohoto lidu? Všichni? Jak se tedy jeho součástí staneme? Určitě je potřeba nějak začít. Jak jste začali vy? Co jste udělali? Uvěřili jste a vydali se správným směrem?

Pro každého z nás je někde počátek. Protože jsme se narodili skrze Adama, narodili jsme se v hříchu, a konec hříchu je smrt. Takže pokud bychom pokračovali stejným směrem, došli bychom do smrti, a to do smrti věčné. Co je to smrt? Co je to peklo? Místnost, kde se hrají karty a pije se whisky? Ne. Peklo je místo soužení. Víte, člověk je tvor, který potřebuje lásku, potřebuje útěchu, potřebuje přátelství, potřebuje Boha. I když to neví, tak potřebuje Boha. A peklo je místo, kde je otřesný nedostatek všech těchto věcí. Chybí tam Bůh, není tam žádná láska, žádná útěcha, žádné potěšení, žádné přátelství. Ale je tam nenávisť, závist, ublížení, neodpuštění, vraždy, smilstva. Navěky. Je to jako nevysvobozená žádost, která nemůže být uspo-

kojená. Takový je konec člověka, který zůstává v hříchu. Takový je konec toho, kdo nepřeruší linii prvního Adama.

Na jedné straně je tu jeden záměr, jeden cíl – a tím je Boží lid, o kterém Bůh řekl: „Je to dobré.“ Na straně druhé je tu peklo. Na které koleji jedete vy? Jste na koleji, která vede do přebývání s Bohem, přebývání mezi Jeho lidem, nebo jste na koleji, která vede do pekla? Pokud jste na koleji s Bohem, řekněte, jak jste se tam dostali, jak jste přehodili výhybku? Skrze pokání a víru, skrze pokání z toho, že jste nebyli s Bohem. Adamovými syny jste se stali tak, že jste se narodili. Božími syny se stanete tak, že se narodíte znovu.

Jeden vysoký židovský teolog se kdysi Ježíše ptal, jestli to znamená, že musí jít zpět do břicha své matky. Přečtěme si to v Janovi 3,1-2: *„Byl pak člověk z farizeů, jménem Nikodém, kníže Židovské. Ten přišel k Ježíšovi v noci, a řekl jemu: Mistře, víme, že jsi od Boha přišel mistr; nebo žádný nemůže těch divů činiti, kteréž ty činíš, leč by Bůh byl s ním.“*

Ježíš si nikdy s nikým „jen tak“ nepovídal. A i v této chvíli se podíval doprostřed Nikodémova srdce a odpověděl něco, co zní zdánlivě úplně nesmyslně. Z pohledu světa tento dialog působí, jako kdyby se bavili dva lidé, z nichž jeden mluví o voze a druhý o koze. Ježíš mu totiž odpověděl (verš 3): *„Amen, amen pravím tobě: Nenarodí-li se kdo znovu, nemůž viděti království Božího.“* Co to s tím má co společného? Hodně. Bůh totiž Nikodémovi říkal: „I když víš, že Bůh je, i když víš, že jsem z Boha a že Bůh je se mnou, k ničemu ti to nebude, pokud se nenarodíš znovu.“

Představte si, že pojedete vlakem, který jede do Londýna, a přitom se chcete dostat do Paříže. A budete vědět, že existuje jiný vlak, který do Paříže skutečně jede. Přijdete tedy k průvodčímu a řeknete mu: „Víme, že sedíme ve vlaku, který jede do Londýna, a také víme, že existuje vlak, který jede do Paříže.“ A průvodčí vám na to řekne: „Amen, amen pravím tobě. Pokud nepřestoupíš, tak se do Paříže nedostaneš.“ Je to takhle jednoduché. Ježíš neříká věci složitě.

Nikodém se podivil (verše 4-8): *„Kterak můž člověk naroditi se, starý jsa? Zdali můž po druhé v život matky své vjíti a naroditi se? Odpověděl Ježíš: Amen, amen pravím tobě: Nenarodí-li se kdo z vody a z Ducha, nemůž vjíti do království Božího. Což se narodilo z těla, tělo jest, a což se narodilo z Ducha, duch jest. Nediviž se, že jsem řekl tobě: Musíte se znovu zroditi. Vítr, kam chce věje, a hlas jeho slyšíš, ale nevíš, odkud přichází, a kam jde. Takť jest každý, kdo se z Ducha narodil.“*

To znamená, že proto, abyste se dostali do Paříže, se musíte znovu narodit. Víme, že jedna věc je přestoupit, ale také víme, že nás pak ještě čeká dlouhá cesta. Pokud však nepřestoupíte, pak je zbytečné přemýšlet o tom, kterými stanicemi budete muset před Paříží projet a jak dlouho vám to bude trvat. Protože pokud se nenarodíte znovu, tak se vším svým poznáním dojedete do Londýna.

Přeskočíme teď několik veršů a dostáváme se k veršům 13 a 14: „*A jistě žádnýť nevstoupil v nebe, než ten, kterýž sstoupil s nebe, Syn člověka, kterýž jest v nebi. A jakož Mojžíš povýšil hada na poušti, takť musí povýšen býti Syn člověka.*“

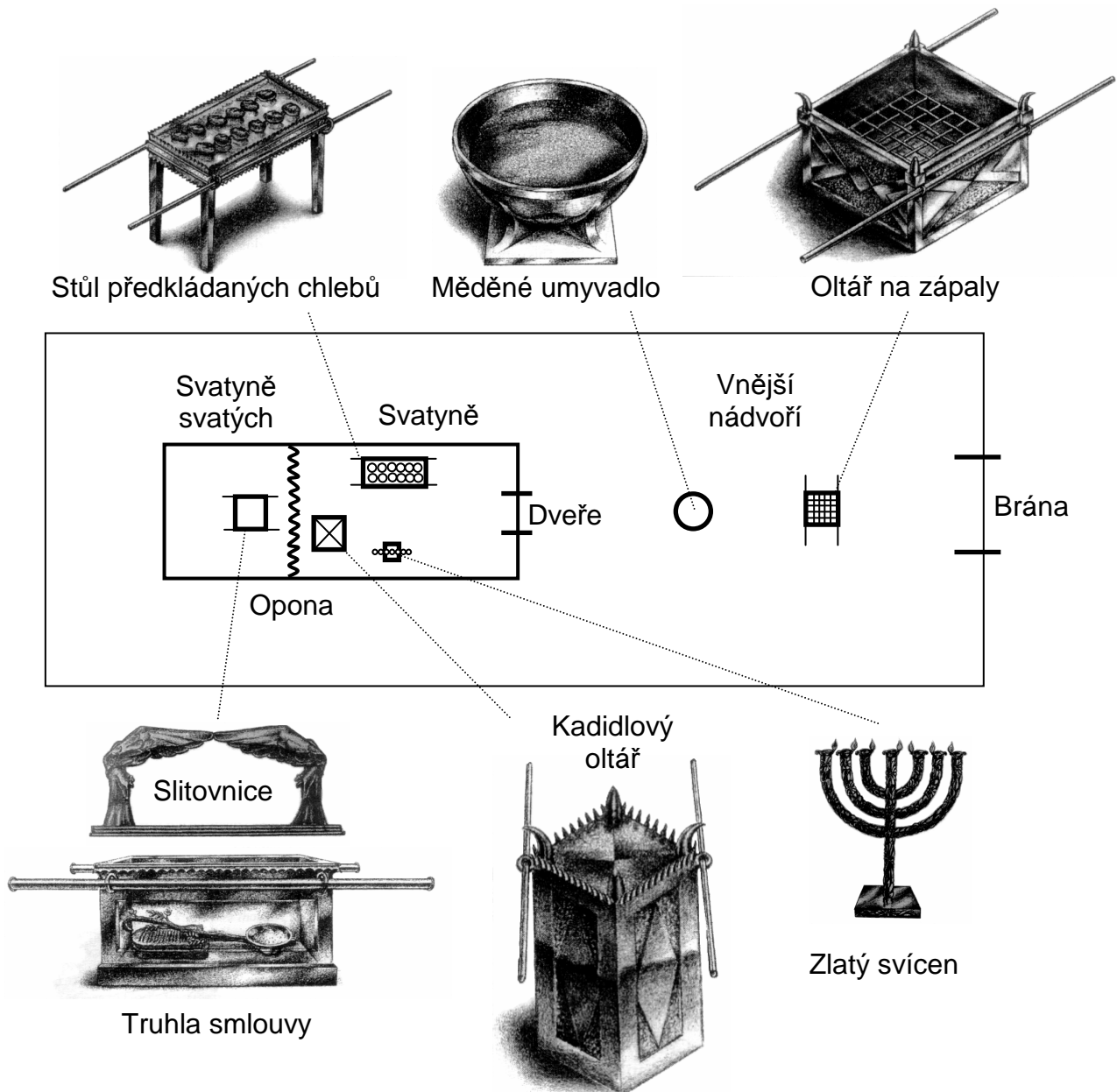
Mojžíš povýšil hada na poušti proto, aby Izrael, který zhřešil, mohl být spasen. A ze stejného důvodu musel být ukřižován Ježíš. Odplatou za hřích je smrt a s tím se nedá nic dělat. Pokud tvoříte hřích, pak z něj vyrostete smrt. A Bůh musel potrestat hřích smrtí. Ale už do Starého zákona vložil zákon vykoupení, kdy Izraeli daroval zástupnou oběť. Řekl jim, aby za určitý hřích porazili určité zvíře. Také jim řekl, že každého prvorozeného musí vykoupit. Stejný zákon pak použil i při Ježíši Kristu – byli jsme vykoupeni skrze Ježíše Krista. Někteří lidé říkají: „Spasení je zdarma.“ Jenže to je stejné, jako když říkáme, že knížky, které tu rozdáváme, jsou zdarma. Někdo za ně ale přece musel zaplatit! A naše vykoupení nebylo levné.

Mluvili jsme o Ježíšově krvi. Víte, co na ní bylo zvláštního? Proudil v ní Bůh sám. Bůh sám při Ježíšově narození vstoupil do Jeho krve. My jsme totiž Jeho krev potřebovali, proto ji pro nás prolil. A skrze tuto krev se můžeme stát Božími syny. Můžeme se narodit do úplně nové rodiny. Nemusíme se na věky tahat s věcmi po svých rodičích, protože máme nové rodiče – Boha samotného, kterého smíme nazývat Otcem. A Ježíše smíme nazývat bratrem – nejstarším mezi bratry.

Ježíš byl vyvýšen, aby každý, kdo v Něho věří, nezahynul, ale měl život věčný. To je způsob, jak přestoupit na jiný vlak. Připomeňme si ten známý verš z Jana 3,16: „*Nebo tak Bůh miloval svět, že Syna svého jednorozeného dal, aby každý, kdož věří v Něho, nezahynul, ale měl život věčný.*“ Máte tam napsáno, že „téměř každý“? Pokud ano, tak máte špatnou Bibli. Já jsem zatím neviděl žádnou Bibli, která by si to troufla, ale přiznám se, že jsem se nedíval do Bible Svědků Jehovových. Vím, že tam jsou takovéhle věci možné. Ale my tu máme, že **každý**, kdo v Něho věří, nemusí zahynout, ale může mít život věčný.

Je pravda, že pokud v Praze přestoupíte na vlak do Paříže a vystoupíte v Düsseldorfu, tak se do Paříže stejně nedostanete. Ale ten vlak určitě pojede dál, pojede do Paříže. A jestliže v něm zůstanete až do konce, tak nezahynete, ale budete mít věčný život.

Rád bych nám připomněl jeden obraz – obraz Mojžíšova stánku. V něm je totiž ukryto celé evangelium. Když dovolíte, začnu od konce.



Na konci je truhla smlouvy, Boží sláva, místo, kam jdeme. To je naše Paříž. Kolik z nás už se tam nachází? Jen jeden? Amen, je to Ježíš. Ježíš se do svatyně svatých dostal před dvěma tisíci lety. Možná si řeknete: „Co tam dělal?“ Odpověď je jednoduchá: Pronesl tam krev. Ve stánku se ve chvíli, kdy Ježíš vstoupil do svatyně svatých, roztrhla opona. Tím nám otevřel

cestu. To znamená, že skrze oponu můžeme do svatyně svatých vidět. Víte o tom, že do ní máme mít vhozenou svoji kotvu? (Viz Židům 6,19). To proto, abychom se nepohnuli.

Ve svatyni je několik kusů nábytku a stejně tak je několik kusů nábytku i na vnějším nádvoří. Před chvílí jsme mluvili o znovuzrození, o vstupu do stánku a o měděném oltáři. U vstupu na vnější nádvoří to vše začíná – musíme projít bránou. To je místo, kde přestupujeme z vlaku na vlak. Okolo vnějšího nádvoří je svět, tam není žádné spasení. Ve světě nemluvíme o vysvobození z hříchu ani o světle ani o naději, ale o tom, že konec toho všeho je peklo. Jakmile však projdeme na vnější nádvoří, na místo, kde se obětovala zvířata, přicházíme ke spasení. A tady začíná naše cesta. Myslíte, že můžeme skočit od měděného oltáře rovnou ke zlatému svícnu nebo k truhle smlouvy? Myslíte, že se z toho dá něco vynechat? Nebo že se dá jít někudy okolo? Možná, že by někteří z nás chtěli vynechat oltář a jít rovnou ke křtu. Ne! Toto je stánek, kterým musíme projít, cesta, kterou pro nás Bůh připravil.

Řekněte mi, měla by tato cesta smysl, když bych zakryl svatyni a svatyni svatých? K čemu by to pak bylo? Bůh dal vnější nádvoří k tomu, abych došel až do svatyně svatých. Není k tomu, abych se na něm jen tak procházel. Přesto po něm kráčí mnoho lidí. Chodí kolem dokola a „mají se dobře“. A nikdy nepochopili, že mají směřovat do svatyně svatých. To je, jako kdybych jel do Paříže a přestoupil na jiný vlak. Chvíli jedu směrem Paříž, pak zase kousek od Paříže, pak zase jinam... Jenže pokud nenastoupím na ten správný vlak a do Paříže nedojedu včas, tak se mi může stát, že tam nedojedu nikdy. Bez porozumění cestě do svatyně svatých nemá náš život příliš velký význam.

Jste spaseni? Ano? Jak je to možné? Cožpak už jste bez hříchu, bez nemoci, bez bolesti? Jste svatí? Jak tedy můžete říct, že jste spaseni? Plně spaseni budeme totiž až v budoucnu, protože naše spasení se děje skrze víru. Skrze víru v ten vlak, o kterém jsme mluvili. Bůh zaslíbil, že Jeho vlak dojede do cíle, a Bůh zajistí, aby se to stalo. Nemusíme se o to starat. Pokud do Božího vlaku nastoupíme a zůstaneme v něm po celou dobu, tak můžeme říct, že jsme v Paříži. Klidně si v něm můžu sedět, a když mi někdo zavolá, říct: „Ahoj, za tři hodiny **jsem** v Paříži.“ Nebo: „V pondělí **jsem** v Paříži.“

Kdysi jsem uváděl příklad, jak se potkají dva farmáři a povídají si. Oba už zorali svá pole a zaseli na ně. Vy vidíte jen černou hlínu, ale jeden farmář říká druhému: „Co tady máš?“ „Kukuřici. Na podzim ji budu sklízet. A co

ty?“ „Obilí.“ Rozumíte tomu? Mluvíme zde o víře. I já můžu říct, že pokud začnu cestu stánkem, pokud nasednu na správný vlak, tak mě doveze až do cíle. Po cestě je však spousta zastávek, na kterých se dá vystoupit.

Nevím, jestli se vám někdy stalo, že jste vystoupili z vlaku, abyste si něco koupili, a málem jste nestihli nastoupit. Vzpomínám si, že při cestě z Prahy na Moravu vždycky v České Třebové prodávali nanuky a nějaké pití. Někdy jsme tam vystoupili a čekali, až prodavač dojde k nám. Často se vlak už skoro rozjížděl a my jsme stále váhali, jestli si stihneme koupit, co chceme, nebo ne. Pamatuji si, že se nejednou stalo, že někdo zůstal na nástupišti. Tak dlouho kupoval, až už bylo pozdě nasedat.

Víte, o čem mluvím? Mluvím o tom, že když nastoupíte do správného vlaku, máte jistotu, že vlak dojede. A můžete klidně říct manželce: „Za dvě hodiny **jsm** v Paříži.“ Žádné: „Pokud se nestane nehoda.“ Žádné „pokud“ tady neexistuje, protože Bůh řekl: „Dojede to, dopadne to.“ Proto i my říkáme, že **jsme** spaseni. Amen! Jsme spaseni a zároveň jsme „spasováni“. Ale žádný z těch jednotlivých kroků na cestě stánkem nemá sám o sobě význam, pokud nebudeme mluvit o posledním bodu, to znamená o přebývání ve svatyni svatých. Uvědomte si, že Ježíš nepřišel, aby nám jen řekl: „Obrát se. Tečka.“ Proč tedy přišel? **Pro svatyni svatých!** Ježíš ani neřekl: „Obrát se, abys byl pokřtěn.“ K čemu by to bylo? Obrát se, abys byl pokřtěn, a co? Namočím se do vody, vylezu z ní ven, budu mokrý, bude mi zima a budu si muset sušit oblečení. To přece nedává smysl. K čemu tedy všechny tyto věci jsou? I tady platí jednoduchá odpověď: Jsou tu proto, že nás to provede dál. Mluvili jsme o tom velkém obrazu, o tom, co Bůh zamýšlí, co dělá – na konci je Boží lid a Boží *šekína* sláva. Ve svatyni svatých je TO MÍSTO, kam se Bůh podíval, a řekl: „Je to dobré.“ Stejnou cestou prošel i Ježíš. Myslíte si, že Ježíš potřeboval být pokřtěný? Nepotřeboval, ale nechal se pokřtít pro nás, protože musel jít před námi. A prošel až do svatyně svatých.

A tak věřím, že Bůh od nás chce, abychom pokračovali dál. Pokud jsi mimo stánek, pojd' dovnitř, pojd' na oltář. Vyznej Ježíše Krista a přestup na ten správný vlak, abys mohl vstoupit do slávy, kterou Bůh připravil těm, kdo uvěří v Jeho jméno. Pokud jsi u měděného oltáře, pokud ses obrátil a vyznal Ježíše Krista, jdi dál. Nejdříve musíte mít víru a pak následuje vyznání ústy ke spasení. Když jste se obrátili, někdo vstoupil do vašeho života a řekl: „Ty jsi můj syn.“ Řekněte mi: „Jak jste se cítili po svém obrácení?“ Věřím, že po obrácení máme zvláštní zkušenost. Utne se to, co na nás viselo, a my se uvolníme. Najednou sluníčko svítí, přestože ho nevidí nikdo kromě vás;

máte chuť se stále modlit; nic vám neříká hřích, všude je sláva, čistota, svatost. Přijdete na autobus, všichni se tlačí a vy jen říkáte: „To nevadí, haleluja, Bůh mě spasil. Už jsem ti to říkal? Musím ti říct, co se mi stalo minulý pátek. Tebe to nezajímá? Dobře, a co tebe?“ Máte taky tu zkušenost? U někoho to trvá pár dní, u někoho možná jen pár hodin, ale u někoho třeba i pár týdnů.

Kdo jste tedy u měděného oltáře, postupujte dál, jděte dál. Nemůžete tady zůstat, to nemá smysl. Bez dalších kroků to opravdu nemá smysl. A dalším krokem po obrácení je křest. Křest je sice jeden, ale dám vám zajímavou otázku: „Které to jsou?“ Ten jeden křest totiž představuje křest vodou, křest Duchem svatým a ohněm a křest do Krista. Křest znamená ponoření. Kdybyste si přečetli nějaký kuchařský recept v řečtině, zněl by asi následovně: „Vezměte maso a pokřtěte ho na hodinu do vody.“ Křest totiž opravdu znamená ponoření. Na porozumění této jednoduché pravdě nepotřebujete složité teologické studie, protože to slovo samotné – *baptidzó* nebo *baptidzein* – je „ponoření“.

Boží slovo má tři roviny. Jedná se o rovinu přirozenou, rovinu duchovní a rovinu plnosti. Když tedy v Písmu čteme, že křest je jeden, vyplývá z toho, že křest do vody bez křtu Duchem a křtu do Krista nemá význam. Pokud jste byli pokřtěni vodou nebo-li ponořeni do vody, aniž jste věděli, kam jdete, pak tento křest není platný – nemůžete být pokřtěni. Představte si, že přijdete do nějaké církve, třeba ke Svědkům Jehovovým, a oni vás ponoří do vody. Znamená to, že jste pokřtěni? Nejste! Nebo přijdete jinam a tam vám řeknou: „Chceš se stát členem našeho sboru? Pokud ano, tak tě tady ponoříme do vody. Pokřtíme tě.“ Jste pokřtěni? No, možná do církve, ale určitě ne tak, jak máte být. Bez těch dalších křtů totiž, bez úsilí o křest Duchem, o křest do Krista, o svatost, o sycení se Kristem, o obětování své duše a vstupování do slávy nemá křest vodou smysl.

Pokud se obrátíte a necháte se pokřtít, budete spaseni. Co to znamená? Vždyť jsme si přece před chvílí říkali, že pokud se obrátíme, budeme spaseni. A já jsem k tomu najednou přidal křest! Možná si říkáte: „Je tam ještě něco dalšího? Raději nám to řekni všechno najednou!“ Víte, je tam všechno. Pokud se u měděného oltáře rozhodnete, že pojedete do Paříže, ale vystoupíte v Kolíně, tak nejste spaseni. Pokud však pojedete dál, tak vás to velmi rychle povede ke křtu. Pokud tedy odmítnete křest, tak je to problém, problém s otazníkem a vykřičníkem. Nemůžete být spaseni, pokud odmítnete křest. Křest nemůžete obejít. Nemůžete být spaseni, pokud se odmítnete

vydat Bohu. Nemůžete jet do Paříže a křičet, že nechcete Düsseldorf, že ho nenávidíte, že přes něj nepojedete, ale přitom chcete do Paříže.

Křest je jeden, ale je na třech úrovních. Na přirozené rovině jste pokřtěni do vody, a to ve vás vyprodukuje touhu po křtu Duchem a po cestě dál. Když jste pokřtěni Duchem, mluvíte v jazycích, ale to stále ještě není cíl. Mluvení v jazycích je jen vedlejší produkt. Když jste pokřtěni Duchem, tak vás Duch ještě větší silou táhne dopředu. Řekněte mi: „Jak poznáte, že je někdo pokřtěn Duchem svatým?“ Mnozí lidé si myslí, že podle mluvení v jazycích. Řeknu vám jeden zajímavý příběh o jazycích:

Bratr Cecil nám kdysi vyprávěl, jak se u někoho sešli na modlitebním shromáždění. Asi hodinu a půl bylo z vedlejší místnosti slyšet modlitbu v jazycích. Bratr Cecil se zeptal, proč toho člověka nepozvou k nim, proč se modlí vedle, a ne s nimi. Majitel domu se jen usmál a zavedl ho vedle, kde mu ukázal krásného papouška. Papoušek slýchával, jak se lidé modlí v jazycích, a naučil se to také. To je skutečný příběh, opravdu se stal. Myslíte si, že ten papoušek byl pokřtěn Duchem? Určitě ne.

Jak tedy poznáte, že je někdo pokřtěný Božím Duchem? Poznáte to podle toho, že je v něm oheň, a ten oheň ho táhne do Krista. Člověk nemůže být pokřtěn Duchem svatým a ohněm, aniž by ho to táhlo do Krista, protože Duch svatý a Kristus jsou jedno. Je to jako řetěz: Obrátíte se a táhne vás to ke křtu. Když vám po vašem obrácení někdo všechny tyto věci říká, musí ve vás růst touha, že chcete jít ke křtu. Říkáte si: „Já to chci, já to potřebuji!“ Stejně tak když dostanete křest Duchem, říkáte: „Bože, já chci být ponořen do Krista.“ A pak jdete dál a říkáte: „Chci být s Kristem jedno a spolupracovat s Ním. Ať doleva či doprava, chci jít, Bože, s Tebou. Chci se z Tebe sytit, chci ten chléb, ten denní chléb, ten chléb dětí. Chci obětovat svůj život, položit svoji duši. Chci se Ti vydat, chci vstoupit pod Tvé přikrytí. Chci být součástí pacholíka a chci být součástí vítězů (viz Zjevení 2-3).“ Je to něco, co ve vás pracuje a táhne vás dál. Je to jako ten vlak: Přijedete do jednoho města a díváte se, kdy přijde město další.

To je zvěst, bratři a sestry, kterou jsem vám dnes chtěl předat: JDĚTE DÁL! Jděte kupředu! Kdo stojíte na vnějším nádvoří, vezte, že pokud toužíte po Boží slávě, pokud chcete vstoupit do Boží přítomnosti, do Boží přízně, vaše místo je ve svatyni svatých. Pokud chcete, aby vám v TEN DEN Bůh řekl: „Služebníku dobrý a věrný, vejdi do radosti svého Pána,“ směřujte do svatyně svatých. Pokud milujete pravdu, pokud milujete lásku, pokud milujete spravedlnost a svatost, tak svatyně svatých je vaše místo.

Kdo stojíte u měděného oltáře, pojd'te dál. Nezůstávejte u něj, není důvod čekat a není ani čas čekat. Kdo jste pokřtěni vodou, potřebujete být pokřtěni Duchem a potřebujete být pokřtěni do Krista. A pokud máte tohle všechno za sebou, pak potřebujete vejít do svatyně. Potřebujete se naučit spolupracovat s Bohem a sytit se z Něj. Pokud stojíte opodál, tak vstupte dovnitř. A pokud už jste se nějakou dobu sytili na Božím chlebu, na Božím slově, tak je čas položit svoji duši na kadidlovém oltáři – položit svoje emoce, svoji mysl, svoji vůli i své touhy. Amen. A pak pojd'me společně vstoupit pod Boží přikrytí do svatyně svatých.

Nezůstávejte u svého současného nábytku, nechod'te kolem něj stále dokola. A kažte tohle slovo dál, protože je mnoho lidí, kteří ho ještě neslyšeli. Na vnějším nádvoří jsou zástupy lidí a i ve svatyni je jich spousta. A Bůh nás volá, abychom vstoupili do svatyně svatých. Bůh má své služebnosti, ale také má jednoho každého z nás, abychom lidi tlačili směrem k tomu nejvyššímu cíli. Jsou lidé, kteří mají zvlášť srdce pro ty, kteří stojí úplně mimo stánek. A volají na ně: „Pojd'te, pojd'te dovnitř!“ Tam na ně čeká někdo jiný a říká: „Pojd'te ještě dál.“ Svatyně svatých je totiž náš cíl. Pokud jste venku, tak ještě máte kus cesty před sebou. A vzhledem k tomu, že se ještě nikdo ve svatyni svatých trvale nenalézá, tak všichni musíme jít vpřed. Jediný Ježíš už prošel až za oponu.

Věřím, že bychom měli všichni pracovat na tom, abychom se povzbudili a tlačili do svatyně svatých. Jenže my trávíme tolik času věcmi úplně opačnými. Zabýváme se věcmi světa a tím či oním. Řekněte mi, bratři a sestry: „Máte tolik energie, abyste se stihli tlačit do Krista, tlačit do Něj lidi kolem vás, vaši nevěřící rodinu i vaše věřící bratry a přitom ještě dělat všechny ty věci okolo?“ Pokud věříme, že Ježíš přijde brzy, tak není čas si hrát, není čas tábořit někde venku. Musíme jít dál. A je potřeba povzbudit naše bratry, aby i oni šli dál. A to i ty, co sedí někde na vnějším nádvoří a „mají se dobře“. Víte, někteří bratři se podle svého nábytku i pojmenovali, abychom věděli, kde sedí. Někteří se například pojmenovali podle křtu; jen nám neřekli, že zůstali sedět u vodního křtu, a ani nedošli ke křtu Duchem svatým.

A tak jděte a kažte. Kažte, že je potřeba jít dál. Protože křest vodou bez křtu Duchem nedává sám o sobě smysl. Nezůstávejte nikde, kde zůstávají ti, co se utábořili. Kažte, aby se šlo dál. A pokud se chcete rozhodnout, pak věřím, že teď je ta správná chvíle. Nečekejte na zítra!